

Sygn. akt II Ka 320/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2013 r.

sprawy **P. Ł.**

obwinionego o wykroczenie z art. 60§1 kw i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżycielkę posiłkową

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 29 kwietnia 2013 r. sygn. akt VII W 652/12

wyrok w odniesieniu do czynu z art. 97 kw uchyla i sprawę P. Ł. o to wykroczenie przekazuje Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania; w pozostałej części w odniesieniu do czynu z art. 60¹ §1 kw wyrok utrzymuje w mocy; stwierdza, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 320/13

UZASADNIENIE

P. Ł. został obwiniony o to, że prowadzi nielegalną działalność gospodarczą w zakresie firmy transportowej pasażerskiej S., ma posesji w S. przy ul. (...) oraz dokonał w dniu 10 sierpnia 2012 r. ok. godz. 12.00 parkowania, mycia i naprawiania na w/w posesji autokarów pomimo braku stosownego pozwolenia w tym zakresie

to jest za wykroczenie określone w art. 60¹ §1 kw i art. 97 kw w zw. z art. 46 ust. 1 i art. 49 ust. 2i 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz przepisów ustawy o ochronie środowiska.

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach uniewinnił obwinionego P. Ł. od dokonania zarzucanego mu czynu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła oskarżycielka posiłkowa G. K.. Wyrokowi zarzuciła:

I. Na podstawie art. 427 §2 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 109 §2 kpw w zakresie czynu zarzucanego obwinionemu w zaskarżonym wyroku, orzeczeniu temu zarzucam:

a) błąd w ustaleniach faktycznych, wyrażający się w przyjęciu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania obwinionemu zachowania objętego wnioskiem o ukaranie,

b) częściowe nierozpoznanie istoty sprawy, wobec zaniechania podjęcia jakichkolwiek ustaleń co do tego czy P. Ł. dopuścił się czynu opisanego w art. 97 kw,

c) całkowicie niezasadne przyjęcie, iż oskarżycielka posiłkowa we wniosku o ukaranie wniosła o uznanie P. Ł. winnym popełnienia czynu z art. 46 i 49 ustawy o ochronie środowiska,

II. na podstawie art. 437 §2 kpk w zw. z art. 109 T2 kpw wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

Podnosząc te zarzuty wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej strony nie stawily się będąc o jej terminie zawiadomiona prawidłowo.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje.

Apelacja oskarżycielki posiłkowej i wniosek w niej zawarty o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jako częściowo uzasadnione na uwzględnienie zasługują.

Nie przesądzając kwestii ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej, stwierdzić należy, iż na tym etapie postępowania zaskarżony wyrok musiał zostać częściowo uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania, bowiem zapadł z oczywistą obrazą przepisów prawa procesowego –art. art. 81 i 82§1 kpw w zw. z art. art. 399§1 i 424§1 pkt 2 kpk.. Sąd meriti nie wyjaśnił bowiem wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w ramach zakreślonych wnioskiem o ukaranie, poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o niepełny materiał dowodowy, co w konsekwencji powoduje, iż uzasadnienie wyroku nie odpowiada wymogom formalnym. Powyższe błędy wykluczają możliwość merytorycznej kontroli zaskarżonego wyroku w postępowaniu odwoławczym.

Na wstępie należy poczynić pewne uwagi o charakterze formalnym. Jest rzeczą oczywistą, iż wniosek o ukaranie pochodzi w sprawie niniejszej wyłącznie od oskarżycielki posiłkowej. Nie musiał więc być w pełni sformalizowany. Nie wymagają przecież tego w stosunku od podmiotu niefachowego obowiązujące przepisy. W tej sytuacji obowiązkiem sądu w pierwszej kolejności było ustalenie, czy obwinionemu oskarżyciel posiłkowy zarzucił dopuszczenie się jednego, czy też ewentualnie dwóch czynów. Analiza wniosku o ukaranie, zdaniem sądu odwoławczego jednoznacznie wskazuje, iż P. Ł. zarzucono dopuszczenie się dwóch odrębnych wykroczeń. Jednego z art. 60¹§1 kw i drugiego z art. 97 kw. Tym samym Sąd Okręgowy w Siedlcach, nie podzielił stanowiska sądy rejonowego zawartego w zaskarżonym wyroku, jakoby obwinionemu zarzucono dokonanie jedynie jednego wykroczenia.

W takiej sytuacji rozpoznając apelację oskarżycielki posiłkowej sąd odwoławczy uznał, iż odnosi się ona do dwóch odrębnych wykroczeń.

Nie ulega dla Sądu Okręgowego w Siedlcach żadnej wątpliwości, iż obwiniony P. Ł. posiada zarejestrowaną działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego. Jednoznacznie świadczą o tym dokumenty znajdujące się na k. 4 i 5 akt sprawy. W tej sytuacji nie było podstaw do przypisania mu winy za ewentualne dopuszczenie się wykroczenia z art. 60¹§1 kw. W tej sytuacji w pełni uzasadniona była decyzja sądu rejonowego o uniewinnieniu obwinionego za to wykroczenie. Apelacja w tej części stanowi jedynie polemikę z oceną sądu I instancji. Podnieść należy, iż argumentację sądu rejonowego należało w pełni podzielić tak, że nie ma potrzeby szerszego odnoszenia się do tego fragmentu zachowania obwinionego.

W pełni uzasadniona jest natomiast apelacja odnosząca się do zarzutu II. Wyrok w tej części zapadł bowiem z oczywistą obrazą art. 399§1 kpk, stosowanego posiłkowo w postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Nie ulega wątpliwości, iż sąd nie jest związany ani opisem czynu ani jego kwalifikacją prawną zaproponowaną przez oskarżyciela. Oznacza to, że to na sadzie a nie na oskarżycielu ciąży obowiązek, żeby w opisie czynu wskazanego przez oskarżyciela określić zarówno jego ramy, a następnie ewentualną kwalifikację prawną zabronionego zachowania. Jest

to szczególnie istotne, o czym wspomniano już wyżej, jeżeli odnosi się to do wniosku skierowanego przez czynnik niefachowy.

Analiza uzasadnienia wyroku wskazuje, iż sąd I instancji dokonał stosunkowo pobieżnej oceny dowodów w tej części, zwłaszcza orzeczeń wydanych w sprawach toczących się pomiędzy stronami, które rozpoznawane były przez sądy administracyjne. Niewątpliwie ma racje sąd rejonowy gdy twierdzi, iż sąd karny, nie może zmieniać ustaleń innych organów, nie oznacza to jednak, iż może całkowicie pomijać istotne elementy rozstrzygnięć innych sądów, a zwłaszcza te ich fragmenty odnoszące się do zachowania obwinionego.

Aprobując nawet ustalenie sądu rejonowego, iż zachowanie obwinionego nie wyczerpuje znamion wykroczenia z art. 97 kw, to obowiązkiem sądu wobec treści zarzutu „pomimo braku stosownego pozwolenia” było ustalenie, czy m.in. parkowanie przez obwinionego pojazdów na jego terenie, nie narusza przypadkiem innych ustaw, w tym np. przepisów budowlanych.

W wyroku z dnia 24 listopada 2010 r., (...) SA/WA (...) Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. oddalił wprawdzie skargę J. K., jednakże uzasadniając swoją decyzję stwierdził, iż niewykluczonym jest, iż byłaby ona ewentualnie uzasadniona, gdyby została oparta o przepisy prawa budowlanego.

W takiej sytuacji obowiązkiem sądu rejonowego wynikającym z art. 399§1 kpk, było rozważenie, czy zachowanie obwinionego może ewentualnie wyczerpywać np. znamiona wykroczenia z art.93 ust. 9b prawa budowlanego.

Brak odpowiedzi na powyższe wątpliwości w uzasadnieniu, musiał doprowadzić do stwierdzenia, iż uzasadnienie wyroku w części odnoszącej się do wyjaśnienia podstawy prawnej uniewinnienia – art. 424§1 pkt 2 kpk., nie odpowiada wymogom formalnym.

Dopuszczenie się powyższych uchybień procesowych z art. art. 399 i 424 kpk przez sąd I instancji ma zawsze wpływ na treść wyroku, co musiało skutkować jego uchyleniem i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Zważywszy na charakter stwierdzonych wyżej uchybień, które musiały skutkować uchyleniem wyroku, sąd odwoławczy uznał za niecelowe odnoszenie się do wszystkich zarzutów apelacji, na co zezwala przepis art. 436 kpk, stosowany posiłkowo w postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd meriti przeprowadzi postępowanie częściowo, jedynie w odniesieniu do czynu II. Po przeprowadzeniu dowodów sąd dokona ich prawidłowej oceny i ich subsumcji pod odpowiednie przepisy karne, wyda wyrok, a zajęte przez siebie stanowisko uzasadni zgodnie z obowiązującymi przepisami, o ile oczywiście zajdzie taka potrzeba.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.